virkelig, at det er meget uskyldigt. Det giver en lille Smule mere Frihed for de Præster, der i Ordets egentlige Forstand ere Præster, til at benytte de udensogns Kirker, hvor der er nogle Sognebeboere, der i aandelig Henseende have sluttet sig til dem, og hvor de paa Grund af den lange Vei hellere ville uleilige sig selv hen, end at Medlemmerne skulde reise til dem. Denne Tilladelse for Præsten til at komme i den udensogns Kirke giver dette lille Lovforslag ham. Jeg kan slet ikke indsee, hvorfor det skulde være saa farligt. Det er nemlig i enkelte Kirker Tilfældet, at man kan komme og see, at der prædikes saa godt som for tomme Stole, og om det saa ogsaa skete, at en udensogns Præst, der havde en stor Menighed, kunde samle en Deel om sig ogsaa paa denne Maade, foruden dem, der alt havde sluttet sig til ham, da indseer jeg ikke, at det er Noget at være bange for. Er det ikke netop godt, at den Hyrde, der er sat til at vogte Faarene, kan samle dem om sig, hvad enten dette nu skeer i den ene eller den anden Kirke? Jeg troer, at det for Herren vil være lige velbehageligt. Dersom den ærede Kultusminister vilde drage omkring med mig om Søndagen paa Landet, navnlig i Jylland, da skulde jeg vise ham mange Kirker, hvor Præsten staaer og prædiker saa godt som for tomme Stole, og det maa man ikke lægge Menigheden, men snarere Præsten til Last; derfor synes jeg, at man skal modtage dette lille Forslag, thi det vilde gjøre mig inderlig ondt, om man vilde nægte en kristelig Præst at betræde Prædikestolen i en Kirke, fordi han just ikke er kaldet til at prædike i denne. Ja, den høitærede Kultusminister trøstede os vel med, at Præsten kunde holde en Prædiken ved Skriftemaalet; men det er ikke det rette Sted til at holde en Prædiken. Jeg har ganske vist været meget opbygget ved at høre en gudelig Skriftemaalstale her i Kjøbenhavn; men det er ogsaa rart at høre en gudelig Tale fra Prædikestolen, og jeg synes ikke, at det kan gjøre Noget, at en Præst betraadte Prædikestolen i en Kirke, ved hvilken han ikke netop var ansat. Den høitærede Kultusminister udtalte, som et Beviis for Unødvendigheden af Lovforslaget, at i det Stift, hvor han har været ansat som Overhyrde, der var den kongelige Anordning aldeles ikke bleven benyttet. Men det beviser virkelig ikke ret meget; thi enhver Præst vidste dog, at Anordningen stod bag ved ham, og derfor tillod han maaskee stiltiende Benyttelsen af den derved givne Frihed. Den ærede Landsthingsmand (F. Nielsen), som var saa meget bange for, at denne Lov skulde komme ud, udtalte, at man skulde være meget varsom ved at vedtage Loven, ogsaa af Hensyn til Slesvig. Jeg hørte ikke, om han sagde, at Slesvigerne stode over os i aandelig Henseende, men jeg spørger kun, hvorfor man skal være bange for Slesvig i denne Henseende? Jeg troer ikke, at man ved denne Lov vilde støde Slesvigerne bort fra sig; jeg troer snarere, at vi vilde knytte dem til os. Jeg troer, at det slesvigske Folk er godt bekjendt med, at vi have Frihed her, og naar vi blot bestræbe os for at udvikle Friheden, saavel i de kirkelige som i de verdslige Forhold, saa ville Slesvigerne ikke forlade os; jeg troer tvertimod, at det er den rette Maade til at drage Slesvigerne til os, en bedre Maade i alt Fald end Tvangsforanstaltninger.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg kommer til strax at sige et Par Ord med Hensyn til Noget, der tildeels seer ud som en Bestyldning imod det Stift, hvorfra jeg kommer. Den sidste ærede Taler yttrede, at jeg havde sagt, at Loven var ubenyttet i Fyens Stift, og han meente derimod, at den var bleven modtagen med Glæde, eller med andre Ord, at Folk virkelig havde ladet deres Børn døbe i deres egen Sognekirke ved den valgte Præst, fordi de vedkommende Præster nu, da de vidste, at Anordningen var til, ikke gjorde nogen Indvending derimod. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at i Henseende til Altergang kan Loven ikke benyttes lovligt, uden at det